

zagrożeń dla demokracji (kryzys panujący od 2015 roku w Brazylii). W tym sensie zbiór tekstów tego numeru czasopisma można uznać za przykładowy, jeśli chodzi o obecną debatę na temat sztuki i kultury, która ma miejsce zarówno w Argentynie, jak i w innych krajach Ameryki Łacińskiej.

Kontrybucje są uporządkowane i pogrupowane w sposób tematyczny i niechronologiczny na dwa rozdziały. Pierwsze trzy teksty dotyczą kwestii artykulacji między sztuką a polityką: zajmują się problemem roli sztuki w obliczu wydarzeń polityczno-społecznych, a przede wszystkim relacji sztuki i lewicowych ideologii w XX wieku. Artykuł profesor Any Longoni, który otwiera ten numer *Sztuki w Ameryce Łacińskiej*, odnosi się do kwestii związku między artystyczną praktyką „sceny eksperymentalnej” a polityką szeroko pojętej lewicy w Argentynie; dodatkowo tekst Longoni oferuje instrumenty teoretyczne umożliwiające dostęp do debaty nad sztuką rozwijającą się w tym kraju od końca lat pięćdziesiątych aż do lat siedemdziesiątych. Longoni polemizuje w swoim artykule z tekstami teoretycznymi Petera Bürgera i Susan Buck-Morss, aby móc skontekstualizować takie pojęcia jak awangarda i rewolucja. Longoni koncentruje się na ich zastosowaniu w Argentynie i wskazuje na różnice względem funkcjonowania tych konceptów i kategorii na Zachodzie. Następnie, analizując produkcję artystyczną i teoretyczną argentyńskich twórców, Longoni odnotowuje zmianę postaw artystów, którzy – wychodząc od eksperymentowania w dziedzinie estetyki *sensu stricto* – stopniowo coraz wyraźniej afirmowali swoje zaangażowanie polityczne i społeczne. Daniela Lucena analizuje w swoim tekście ewolucję strategii wobec sztuki i estetyki Partii Komunistycznej Argentyny (PCA) w pierwszej połowie XX wieku, podkreślając szczególne cechy jej stanowiska względem debaty toczącej się w Rosji sowieckiej. Artykuł Natalii Fortuny dotyczy kwestii roli dyspozytywu fotograficznego w procesie (re)konstrukcji wizerunku traumatycznej przeszłości Argentyny – okresu ostatniej dyktatury (1976–1983).

Drugi rozdział *Sztuki w Ameryce Łacińskiej* zawiera artykuły, które podkreślają transdyscyplinarny charakter twórczości artystycznej w Argentynie od lat sześćdziesiątych: teksty nie tylko skupiają się na licznych punktach styku pomiędzy sztuką a poezją, sztuką i nauką, psychiatrią lub teorią komunikacji, lecz także podkreślają związki między sztukami plastycznymi rozwijanymi w Argentynie oraz międzynarodowymi scenami artystycznymi. Biorąc jako przedmiot studiów *Diagonal Cero*, magazyn eksperymentalnej sztuki i poezji wydawany w latach 1962–1969 przez Edgarda Antonio Vigo, Fernando Davis koncentruje się na badaniu operacyjności dyspozytywu czasopisma awangardowego w Argentynie lat sześćdziesiątych, jego efektywności w promocji estetycznych i politycznych idei artystów, a także w inicjacji wymiany z artystycznymi środowiskami innych krajów Ameryki Łacińskiej i Europy. Mariana